

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

ג' אייר תשפ"ד 1233
פרשת קדושים

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:50	19:07	19:02	18:59
כניסה			
20:06	20:09	20:09	20:06
יציאה			
20:39	20:41	20:41	20:39
רבנו הם			

הילולא דצדיקיא

ג' אייר
 ר' אריה ליב צינץ
 בעל 'מלא העומר'

ד' אייר
 רבי יעקב שפורטס
 מח"ס 'יצאת נובל צבי'

ה' אייר
 רבי מאיר אוירבאך

ו' אייר
 רבי לוי ב"ד גרשום, הרלב"ג

ז' אייר
 רבי שלמה אפרים
 מח"ס 'כלי יקר'

ח' אייר
 רבי ירחמיאל
 היהודי הקדוש מפשיסחא

ט' אייר
 רבי אביגדור קרא, אב"ד פראג

משבירא לדוד

האם ניתן לבשר ודם להגיע למדרגת הקדושה

"קדשים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם" (ויקרא יט, א).

חז"ל אומרים בתורת כהנים "קדשים תהיו" - פרושים תהיו. ובפרשת שמיני נאמר (ויקרא יא, מז) "התקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני". ואיתא בתורת כהנים "כי קדוש אני" - כשם שאני קדוש כך אתם היו קדושים, כשם שאני פרוש כך אתם היו פרושים. עד כאן.

ולכאורה יש להבין את דברי המדרש. הרי מיהו האדם, בשר ודם יציר חומר אשר יתיימר להגיע לקדושה עילאית זו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, אשר מלאכים ותרשישים סובבים אותו ורועדים וחלים מפניו. הרי היצר הרע יושב ושוכן בלב האדם ומנסה להכשילו על כל צעד ושעל ומנסה בכל כוחו להסיתו אל הדרך הרעה, האם אפשרי כי חרף כל הניסיונות והקשיים העומדים בפני האדם יצליח הוא להעפיל לדרגות קדושה כה גבוהות ונשגבות, ואם כן מהו הדמיון ומהי ההשוואה לבורא העולם ישתבח שמו?

עוד אמרו חז"ל (גדה ל, ב) על הפסוק "תשבע כל לשון", זה יום הלידה שמשביעים אותו תהי צדיק ואל תהי רשע. ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה, היה בעיניך כרשע, והווי יודע שהקב"ה טהור ומשרתיו טהורים ונשמה שנתן בך טהורה, אם אתה משמרה בטהרה מוטב, ואם לאו הריני נוטלה ממך, עד כאן.

ולכאורה שבועה זו בטעות יסודה, וכי האדם יודע מה מצפה לו בבואו לעולם הזה, האם יודע הוא איזו התמודדות קשה נכונה לו בבואו לעולם אל מול היצר הרע? שם בעולמות העליונים נמצא הוא כעת, והעולמות הינם נקיים מכל רבב של רע ואין יצר הרע שולט בהם, בוודאי שחושב הוא כי להיות צדיק ולא רשע - דבר של מה בכך הוא ומוכן הוא אף להישבע על כך. אולם כשמוגיע לעולם הזה ורואה ונתקל בניסיונות קשים, לכאורה מיד נסוג הוא לאחור ומתחרט על שבועתו וחוזר בו כי אינו יודע מראש שיש להילחם ביצר הרע.

וחשבתי לומר בסייעתא דשמיא, כי כשהאדם נמצא למעלה לפני ביאתו לעולם עוד קודם שבועתו - מראים לפניו את כל תחלואי העולם הזה ואת כל הניסיונות הנמצאים בו ומלמדים אותו כי מלחמה קשה צפויה לו בבואו לעולם, ורק אז משביעים אותו. כך למעשה נמצא כי יודע הוא בבירור על מה הוא נשבע ולקראת מה הוא הולך ואין זו שבועת שווא.

ואפשר לומר שזהו שאומרת הגמרא (שם לא, ב) תינוק במעי אמו נר דלוק על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו. שמראים לו בפניו את העולם עם כל הקשיים והניסיונות שבו כדי שידע לקראת מה הוא צועד, ואומרים לו - כי אם רצונו להצליח במלחמה זו, עליו להקפיד שנו דלוק יהיה מעל לראשו, דהיינו שנו התורה תמיד יהא דלוק וזורר עליו, ואז ממילא מובטח לו

שיצליח במערכה כנגד היצר הרע. נמצא שעוד קודם שבועתו יודע הוא את אשר עתיד לעבור ושבועתו שבועת אמת. ושבועה זו משביעים אותו דווקא כשהוא נמצא בעולמות העליונים במקום שאפוף קדושה וטהרה, מקום זך ונקי מכל רבב של טומאה, כדי שבשעת שבועתו יספוג מן הקדושה הנמצאת במקום וכך בעת כזו שבה שואף הוא אל קרבו כוחות אדירים של קדושה מהעולמות העליונים - יוכל לנהל את אורח חייו בקדושה ולהתמודד בניסיונות החיים העומדים בדרך.

נמצא שכבר בעודו בעולמות העליונים עוד קודם ביאתו לעולם מספק לו הקב"ה את הכוחות הדרושים כדי להתמודד עם היצר הרע, וממלא את מצבוריו די צרכו באוצרות של קדושה וטהרה. נמצא שהאדם מגיע לעולם הזה כשהוא מצויד כראוי במזון רוחני וקדוש שהוא למעשה כלי מלחמה נגד היצר ובכוחו לעמוד בשבועה, שהרי אין מביאין על האדם ניסיונות שאינו יכול לעמוד בהם.

וזה שאמרו חז"ל (בבא מציעא קז, א) על הפסוק "ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך", כשם שביאתך לעולם בלא חטא כך צאתך מן העולם ללא חטא, עד כאן. מבקשים מהאדם ואומרים לו, כשם שבא הוא לעולם ספוג בקדושה עליונה וכוחות עליונים טמונים בו - עליו להיזהר שלא יפסיד כוחות אלו, אלא יצא מן העולם בדיק עם אותה הקדושה שעמה הגיע לכאן.

לכן מצווה הקב"ה לאדם ואומר לו "קדשים תהיו כי קדוש אני ה'" (ויקרא יט, א) כי באמת אין הכוונה שיהיה האדם קדוש כדרגתו של הקב"ה, שהרי זהו דבר בלתי אפשרי ולא ניתן להשגה. אלא יהא קדוש כשם שהיה קודם בואו לעולם - עומד לפני כיסא הכבוד וסופג קדושה וטהרה, ואם ימשיך עליו את הקדושה הזו הרי אף ה' יוסיף עליו מקדושתו כמו שכתוב "אני ה' מקדשכם" (ויקרא כ, ח) וכבר למעשה מובן האדם ויודע באיזו קדושה מדובר, כי ספג קדושה זו עוד קודם בואו לעולם וטמונים בו כוחות אלו ומן השמיים תובעים ממנו שהרי עמד ונשבע לפני ה' שיהא צדיק ולא רשע, ואם כן עליו לשמור על קדושה זו מכל משמר לבל יפסיד אותה ועם כוחות אלו ילחם מלחמת חורמה ביצר הרע ויכה בו ובכך יזכה לחיי נצח.

זו אפוא היא בקשתו של הקב"ה מן האדם "קדשים תהיו", וכך גם אומר הוזהר הקדוש - כי כל המצוות אשר נתן לנו הקב"ה לקיים הם עצות וכלים כדי להשיג את מעלת הקדושה, אם כך בכוחו של האדם לשמור על קדושה נפלאה זו, ובידו הדבר כי נתנו לו את הכלים לכך.

ובהמשך נאמר (ויקרא יט, ג) "איש אמו ואביו תיראו", ותמיהה היא מהי פשר סמיכות הפסוקים של יראת אב ואם לציווי "קדשים תהיו". ונראה לי לומר בזה כי כידוע מעשה אבות סימן לבנים וכשם שהאדם מתנהג הרי כך בניו אחריו הולכים בדרכיו ולומדים ממעשיו, ודרך לכן לחקות את אביו בהליכותיו והנהגותיו. לכן מצווה התורה ואומרת שידע האדם כי אם יתנהג בקדושה ובטהרה - קדושה זו בהכרח שתעבור גם אל יוצאי חלציו ובניו אחריו, כי עיקר חינוכם של הבנים בזה שהם מתבוננים בהנהגות הוריהם. כשם שההורים מתנהגים - כך בניהם אחריהם ולכן מצווה התורה "קדשים תהיו" ומיד לאחר מכן "איש אמו ואביו תיראו" לרמוז לאב ואם שבקדושה זו יזכו גם בניהם.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

למי מחכים המלאכים בכל יום?

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם" (ויקרא יט, ב)

פירש רבינו יעקב אבוחצירא זיע"א בספרו 'פתוחי חותם' בדרך רמז, כי הנה אין המלאכים אומרים קדושה למעלה עד שישראל אומרים קדושה למטה. ואם ישראל האומרים קדושה לא יהיו קדושים וטהורים מצד עצמם, לא יוכלו לומר קדושה בפיהם כי אין זה אלא לעג וקלס. והמלאכים שממתינים לשמוע קדושה מישראל, יקטרגו חלילה ויאמרו: רבונו של עולם, לאלו אנו ממתנינים עד שיאמרו קדושה?

ולכן עם ישראל צריכים לדאוג שיהיו קדושים, כדי שיהיו ראויים לומר קדושה, ואחריהם יאמרו המלאכים.

וזהו שאומר הכתוב: "קדושים תהיו" - תקדשו עצמכם בקדושה ובטהרה, "כי קדוש אני ה'", וצריכים העליונים והתחתונים לקדש אותי, והמלאכים ממתנינים לישראל עד שיאמרו קדושה תחילה.

וסיים הכתוב בתיבת "א-להיכם", ובתיבה זו רמזו בראשי תיבות: אך יתקדשו כי המלאכים ממתנינים להם.

העשירים אינם אלא צינור לצדיקים

"לא תעשוק את רעך ולא תגזל" (ויקרא יט, יג)

מיהו אותו 'רע' שעליו מזהירה התורה שלא נעשוק אותו, ומדוע דווקא עליו נאמרה אזהרה זו?

ביאר רבינו חיים בן עטר זיע"א ב'אור החיים' הקדוש, שיש בזה רמז למאמר חז"ל שבני תורה אין להם פרנסתם בעולם הזה, וכאומרם (ילקוט משלי רמז תקל"ד) שאמרה תורה מפני מה בני עניים. והטעם הוא, שמעתי טעם נכון משם האר"י ז"ל, כי אין העולם יכול לסבול רוב הטובה אשר תינתן בשביל הצדיקים, לזה אינו משפיע אלא לבינונים, ודרך שם יהיו ניזונים בני התורה.

נמצאנו למדים שאין העשירים אלא מרזב אשר הוכן להסתפקות הצורך לצדיקים, וצוה ה' לבל יעשוק האדם את ריעו שהוא הצדיק, וכמו שנאמר בתהלים (קכב, ח) "למען אחי ורעי, אדברה נא שלום בך", ואם לא ייתן לו את חוקו, הרי זה עושק מפורסם.

נצור ראשונך

שתי עבירות בשיחה אחת

המספר לשון הרע וכן המקבל עוברים על מצות 'את ה' א-להיך תירא', שזו מצוה לירא מה' ולא לעבור על רצונו בעשיית עבירות.

זאת ועוד: המספר והמקבל עוברים על מצות תלמוד תורה, שהרי בזמן שדיברו לשון הרע היו צריכים לעסוק בתורה, ועונש ביטול מצוה זו שקול כנגד כל העוונות.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ישועה בזכות האמונה

בהיותי במיאמי קבלתי שיחת טלפון בהולה. מעבר לקו היה אחד מנאי ביתו של רבי מנחם הי"ו. הוא סיפר לי בכאב רב שמצבו של רבי מנחם, יהודי יקר וחשוב, הנמנה על הקרובים לי ביותר - אינו בכי טוב, ומשום כך הוטס לניו יורק לצורך טיפול רפואי דחוף. בתחילה, לא הייתי מודע לגודל המצב הקשה ועל כן נעניתי לאותו אדם בשיחת הטלפון "אל דאגה, אין כלום והכל בסדר בעזרת ה'..."

מספר ימים לאחר מכן שוב התקבלה עבורי שיחת טלפון דחופה מן המשפחה, כשהפעם ביתו של החולה הי"ו מהעבר השני של הקו. בלב נשבר וברוח נסערת היא סיפרה כיצד תוצאות הבדיקות לא הותירו מקום לספק, המחלה האימה נתגלתה בראשו רח"ל ומצבו קשה ביותר...

בכאבה הרב היא אף פנתה ואמרה אלי "וכי כבוד הרב משקר?! כיצד יתכן שהנכם אומרים שאין לו מאומה, ומצבו תקין?! וכי אינכם מודעים לחומרת המצב?..."

לא ידעתי כיצד להגיב ואף הייתי מופתע מן הצורה שבה דיברה, אולם לאחר מספר שניות שב אלי ביטחוני בה' יתברך ובזכות אבותי הקדושים וכשאני משליך יחי על ה' יתברך נעניתי ואמרתי "אל דאגה! הוא עוד ישוב לאיתנו הראשון בריא ושלם, ומצבו אינו חמור כלל כפי שסבורים". באומרי זאת הררת בליבי, הרי הקב"ה הוא הרופא הגדול ואצלו זה אכן 'כלום'.

בתוך כדי כך נודע לי כי רבי מנחם הי"ו אמור לעבור ניתוח סבוך ביותר, שלהערכת הרופאים הוא אמור להימשך כשמונה עשרה שעות. ואז גמלה בליבי ההחלטה לטוס לניו יורק ולשהות בסביבתו כדי לעודדו ולהתפלל עבורו.

בהגיעי לשם, נאספו כל בני משפחתו, ולפתע ניגש אלי רופא האישי בפנים חמורות סבר. "דע לך כבוד הרב" הוא פנה אלי "מצבו של החולה גרוע מאוד. בעוד דקות ספורות הוא אמור לעבור ניתוח מורכב ביותר, והסיכויים להחלמתו הם קלושים. ואני תמה כיצד הינך מבטיח למשפחה כי מצבו תקין, ואין כלום מבחינה רפואית?"

באותם רגעים שוב החל ליבי לפעום בחזקה, ונתקיים בי "קול דודי דופק"... והבנתי כי המצב אינו פשוט כלל, ומאידיך בני המשפחה וכן הרופא מבינים ממני כי אני פוטר אותם בלא כלום. וממעמקי ליבי נשאתי תפילה חרישית לה' יתברך שלא אבוש, ותחינתי להחלמתו בזכות אבותי הקדושים תישא פרי ויתקדש שם ה' יתברך בעולם.

וכן, מעודד מן המחשבות הללו אמרתי לרופא "בעזרת ה' יתברך הוא יצא מן המצב הקשה כשהוא בריא ושלם לחיים טובים ולשלום" והאמנתי בכל ליבי לכל מילה שיצאה מפיו.

שמונה שעות מתוחות חלפו מוחץ לחדר הניתוח, שעות קשות בהן ייחדתי את כל מחשבותיי לאמונה התמימה בה' יתברך ובעבדיו הצדיקים לישועה. והנה - נפתחות הדלתות והרופאים ניגשים אלינו בהתרגשות בלתי מוסתרת ומספרים, שהניתוח בסייעתא דשמיא עבר בהצלחה מרובה מעל ומעבר להשערותיהם הקודרות של הרופאים ואנשי הצוות. וכעת מוגדר מצבו יציב, והוא יצא מכלל סכנה!

את גודל קידוש שם שמים שנעשה באותה שעה, קשה לתאר ולשער. וכך, בחסדי שמים הוא מחלים מיום ליום ומצבו משתפר כשהוא מסוגל בסייעתא דשמיא לאכול ולשתות, ואף לשוחח מעט עם בני משפחתו, לאחר שאך ימים ספורים קודם לכן הוא היה בין חיים למוות!.

דוד המלך ע"ה אומר (תהילים לב, י') "והבוטח בה' חסד יסובבנו". ואם אדם מאמין בה' יתברך באמונה תמימה ושלמה ובוטח בו בכל לב, כשהוא נשען על רובי חסדיו, מובטח לו שלא ישיב את פניו ריקם.

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

מי יכול לכונן את העננים בנתיבות?

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם" (ויקרא יט, ב)

מהי בעצם קדושה?

היטיב להגדיר זאת המלבי"ם בפרשתנו, וכה הם דבריו הנפלאים:

"הקדושה היא הפרישות וההתנשאות מכל דרכי החומר והטבע... וכן הקדושה הנאמרת אצל ה', היא מה שיעלה מן ההנהגה הטבעית אל ההנהגה נסית פלאית, ושוודד ומבטל כוח ענייני הטבע ותהלוכותיה".

בעקבות הגדרה זו מבאר עוד המלבי"ם את כוחם הכביר של חכמי התורה שיכולים אף הם לשדד את מערכות הטבע, עד שהקב"ה כביכול מבטל את רצונו ועושה כרצון הצדיק. "וזה שאמרו 'אם מקדשים אתם עצמכם - מעלה אני עליכם כאילו קדשתם אותי'. כי שיתקדש ה' בהנהגת העולם, להנהיג הנהגה פלאית, תלוי בקדושת ישראל וממשלתם על הטבע והחומר".

כיצד מגיעים למעלה שכזו לפתוח שערים בחכמה ולבטל את כוחות הטבע? חז"ל מגלים לנו מהו המפתח הפלאי הזה, ושמו מסירות נפש.

בגמרא (ברכות כ, א) מסופר ששאל רב פפא את אביי: "מאי שנא ראשונים דאתרחיש להו ניסא, ומאי שנא אנן דלא מתרחיש לן ניסא?" והתשובה שקיבל היתה הכל תלוי בכח המסירות נפש שיש לנו כלפי רצון השי"ת.

וכך מספרים על קדוש ישראל הבבא סאלי זצ"ל, שבמוצאי שבת אחד, כאשר הקהל יצא החוצה לקדש את הלבנה, התקשרו השמיים בעבים, והלבנה סירבה לצאת. כל הנוכחים הביטו אל הצדיק, לראות מה יעשה וכיצד יפעל.

והנה, לפתע נטל הצדיק את מקלו, הטה אותו לצד ימין, לאחר מכן הטה את מקלו לצד שמאלה. וראה זה פלא. הלבנה אכן יצאה מבין העבים שזו הצידה, והקהל יכול היה לקדש.

מששאלו את הצדיק 'וכי יש לך שליטה על הלבנה', השיב רבי ישראל אבוחצירא ואמר שהמעשה הזה שראיתם לא התחיל בנתיבות, שורשו נעוץ הרחק מכאן, בעיר ליאון שבצרפת.

כאשר הייתי בעיר זו, והגיע פעם זמן קידוש לבנה, אי אפשר היה לקדש את הלבנה, בגלל העננים. וכך חזר הדבר על עצמו כמה לילות, עד שהגיע כבר הלילה האחרון, ועדיין יש עננים.

בני המקום אמרו לי שאם ברצוני לקדש את הלבנה, צריך לנסוע מכאן למרחק של 380 ק"מ, עד לעיר מרסיי, ושם אוכל לקיים את המצוה.

ללא שהות נוספת, כך סיפר הבבא סאלי, ארזתי את מיטלטלי, ונסעתי למרסיי כדי לקדש את הלבנה. לשם דוגמא צריך לומר, שהמרחק הזה בין ליאון למרסיי בצרפת, מקביל לנסיעה מבני ברק עד לאילת.

והנה, הבבא סאלי היה יכול לומר שזה יותר מדי קשה ולא צריך לנסוע עד למרסיי, אבל הוא לא עשה כך, אלא הטריוויה את עצמו ומסר את נפשו לקיום המצוה.

אם כן, מי שמוסר את הנפש עבור קיום מצוה פלונית, קונה בצורה מסוימת שליטה על חפצי המצוה, וכשהוא רוצה לקדש את הלבנה בנתיבות שבנגב, והיא מכוסה בעננים, ניתנת לו האפשרות 'לסלק' את העננים ו'להוציא' את הלבנה, והכל בגלל מסירות הנפש ההיא, שקדמה לאירוע.

בדרכי אבות

פרקי הדרכה ממשנתו של הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א על מסכת אבות

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא

פרק שני

יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ שייגיעת שניהם משכחת עון וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה וגוררת עון.

ופירש רבינו עובדיה מברטנורא; ואם תאמר יהא עמל בתורה תמיד ויגיעתה תהא משכחת עון ומה צורך למלאכה, לכך הוזקק לומר וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה, לפי שאי אפשר לו בלא מזונות וסופו מלסטם את הבריות ומשכח את תלמודו.

ואפשר להוסיף ולפרש כוונת התנא במה שאמר וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה, שבא לומר שלא יאמר אדם אחלק את שנותיי, חלק לד' וחלק למלאכה, ואתחיל לעסוק בפרנסה, ואחר כך כשיהיה לי הרבה כסף, אעזוב את העסקים ואנסס לבית המדרש ואתחיל לעסוק בתורה. וכנגד זה אמר הלל (להלן משנה ד) אל תאמר לכשאפנה אשנה שמה לא תפנה, אלא צריכה המלאכה שתהא עם התורה, כלומר שיקבע עתים לתורה ועתים למלאכה בכל יום ויום, ולא שיפריד אותן זו מזו, ואם לא יעשה כן, לא תתקיים בידו לא זו ולא זו.

ומכל מקום צריך אדם לזוהר שלא לערבב את העתים, ולא יעסוק במלאכה בשעות שקבען לתורה, שלא אמר התנא יפה תלמוד תורה ודרך ארץ, או יפה תלמוד תורה יחד עם דרך ארץ, אלא יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שזו תעזור את זו, ולא שזו תפריע את זו.

ולפי זה פירשתי את מה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת לא, א) בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו, נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, והקשו בתוספות (קדושין מ, ב ד"ה אין) הרי אמרו (קדושין מ, ב) אין תחילת דינו של אדם אלא על דברי תורה, ותירצו, שלענין שאלה שואלים לו על משא ומתן, אבל כשנפרעים ממנו נפרעים ממנו תחלה על שלא קבע עתים לתורה.

ונראה לפרש לפי דבריהם, שאדם שהוא קובע לו עתים לתורה, ועוסק בתורה כל יום שעה אחת או שתיים, והולך לבית המדרש להקשיב לשיעור שמתחיל בשעה פלונית, אבל אינו מדקדק להגיע לשיעור בדיוק, ולפעמים הוא מגיע באיחור עשר או חמש עשרה דקות, אף על פי שלכאורה נראה כדבר קל, צריך לדעת שהוא חומר מאוד, ומי שהוא רגיל לעשות כן מעלה עליו כאילו גוזל מזמנו של מקום, שהרי הוא קבע את אותה שעה לשם ד', והאיך מלאו לבו לעשות בה חפצי עצמו.

אמור מעתה, ששתי השאלות ששואלים את האדם ליום הדין, אינן אלא שאלה אחת, ושואלים אותו אם קבע עתים לתורה באמונה, ולא גזל מאותן עתים כלום, ובאמת אין תחילת דינו של אדם אלא על דברי תורה. וכשיש בידו לענות בחיוב, קבעתי עתים לתורה, מוסיפים ושואלים אותו, האם היו העתים הללו באמונה, או שלחת בהן את ידך, וגזלת קצת מאותה שעה לצרכי עצמך.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי דבר ה'" (יחזקאל כ, ב-כ)

הקשר לפרשה: בפרק זה מוכיח יחזקאל את בני ישראל על שעברו את כל

העבירות המנויות בפרשת קדושים ומשום כך מפטירין בענין זה.

להרבות חיילים לתורה

יסוד גדול למדנו על דמותה של האם בחינוך ילדיה מרחל אמנו, שכשנולד בנה בנימין לפני פטירתה קראהו בשם 'בן אוני', וביאר רש"י בהיות ורחל התקשתה בלידתה קראה לו 'בן אוני', בן צערי, כמו שביאר רש"י, ואילו אביו קרא לו בנימין על שם בן ימין.

אין זה אלא משום שרחל ידעה כמה כוחות השקיעה בבניין בית יעקב, שתהיה מיטתו שלמה בלא פסול, ועכשיו ראתה כי עומדת היא למות, חששה מאד מי יחנך ויגדל את הבן נולד, על כן קראה את שמו בן אוני, שכן מי יודע אם הבן הזה שלא יהיה מי שיחנכו יגרום לה אנינות בעולם הנצחי.

אבל המילדת ניחמה אותה מחששה זה באומרה לה - "גם זה 'לך' בן", שוודאי גם הוא יגדל לפי השקפתך וחינוכך, וגם יעקב קראו בן ימין, כפי שפירש הרמב"ן בן הכח או בן החוזק, כי הימין בו הגבורה וההצלחה, כענין שנאמר 'לב חכם לימינו', והוא רצה לקראו בשם שקראתו אמו, שכן כל בניו נקראו בשם שקראו להם אימותיהם, ובכך שקראו בן ימין, הבטיח יעקב לרחל שהוא יהיה לו במקום אב ואם יחדיו, וימלא את צרכי האם בגידול בנה.

אך למדנו מכך ענין נשגב, שהמשא ומתן ברגעים האחרונים לפני פטירת רחל לא עסק במציאת מילוי צרכיו הגשמיים של הבן היתום הקטן, אלא עסקו רק בדאגה אחת - בעתידו הרוחני של בנם בנימין, זוהי מעלתה של האם הצדקנית.

זו למעשה היתה משאת נפשה של הרבנית ע"ה שכל צאצאיה ילכו בדרך אבות, יעשו רצון אבינו שבשמים, גם כאשר היתה צריכה לוותר על נוחות ומנעמי העולם, עשתה זאת בשמחה ואהבת התורה שפיעמה בלבה הטהור.

כך למשל סיפר מו"ר שליט"א בהספד השבעה על מסירות נפשה להעמיד דור ישרים בקדושה ובטהרה: "אמא ע"ה מסרה נפשה למען לימוד התורה של ילדיה.

בהיותי ילד רך בשנים בסה"כ בן שמונה שנים, רבי משה אבגי שליט"א השכים קום ובא לביתנו כדי לקחת אותי עימו לישיבה, עלינו לרכבת ואמא למטה, אני בוכה על הפרידה מאמא האהובה, וגם אמא דמעתה על לחייה כי קשתה עליה הפרידה כי ידענו שמעתה זה שנים שלא נפגש".

קוים לדמותה של אשת חיל בישראל

אשת חיל מי ימצא ורחק מפנינים מכרה

החכם מכל אדם משרטט קוים לדמותה של האשה היהודיה שזכתה לתואר "אשת חיל". עיקרה של אשה היא בחיל שהיא עושה, בחריצותה ובכל מה שמתלווה לעמלה בגידול בניה ובנותיה, בכל מה שהיא משקיעה בפועל - גם להשלמת צרכי גופם וגם להשלמת צרכי רוחם.

"אשת חיל" הוא מושג נרדף לחריצות. גם הפעולות המתארות את האשת חיל במזמור, כולן מתייחסות לעמלה והשקעתה בביתה. "ידיה שלחה בכישור וכפיה תמכו. מרבדים עשתה לה... סדין עשתה ותמכור... עוז והדר לבושה".

האשה השלמה אינה יודעת ליאות לא ביום ולא בלילה, זוהי יפעתה של האשה היהודית הכשרה. זו שמציידת במזון, בפרוסה ערבה את בניה בצאתם ללמוד תורה. זו שתקנה מלבושי בני ביתה בעוד לילה, בטרם הקיצו משנתם על מנת שלא יחסרו דבר. זו שמלווה אותם בתפילותיה, בדמעותיה ובתחנוניה. זו שמקדמת פניהם בשמחה, ואזנה תמיד קשובה להאזין לשיחים ולהגם. ולעת ערב שהעייפות משתלטת גם עליה, היא עוד יושבת לצידם לספר להם על מעשי הצדיקים וקוראת איתם קריאת שמע ומנוענת את עריסתם בשריים של תורה עד שתערב שנתם. ובעוד לילה היא קמה לדאוג לטרף יום המחר.

בתום ששת ימי המעשה, באה אתנחתא. הבית היהודי כולו לובש חג ואור הנרות מוצד באווירה של קדושה, כשהבנים עוטים בגדי חג וריח מטעמי השבת מרנין את הלב. מפה צחורה על השולחן וכלים נאים ערוכים ומרחיבים את הדעת.

האב שב מבית הכנסת, ומלאכי השרת מליים אותם פנימה. אז המעשים מהללים את העושה. כאן, בתחינה שבועית זו, יאמר שיר מזמור, למי שהיא עיקרו של בית - הסגולה והלב של כל השקיקה הזאת. למי שהוסיפה בחכמת ליבה עוד נדבך בבניין המפעל האדיר הזה ששמו 'בית'. האם שהשקיעה את כל כוחות נפשה במסירות על מנת להעניק לכולם רגע נכסף זה לרוממם אל טרקלין השבת. על כל אלו - "קמו בניה ויאשרוה בעלה ויהללה".

למה נמשלו הצדיקים?

ידוע הוא שהצדיקים נמשלו לכוכבים. כמאמר הנביא (דניאל יב, ג) "ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד". ומה טעם נמשלו הצדיקים לכוכבים? ביאר רבינו המאירי לומר לך, מה הכוכבים אין ניכר זוהרם ביום אלא בלילה, כך הצדיקים אין אור זוהרם ניכר במלא יזיום והדרם אלא לאחר לכתם מן העולם.

כיוון שהצדיק נפטר וכבה השמש בצהריים ותחשך הארץ, או אז מתפרסם בעולם שמו הטוב ומתגדל כבודו בעיני העם וזוהרו מבהיק ככוכבים הזוהרים בחשכה.

כזו היתה הרבנית הדגולה אמא של מלכות, מחברתו הטהורה של "כ"ק רבינו משה אהרן פינטו זיע"א, שנסתלקה מאיתנו לאחר אריכות ימים ושנים כשהיא רואה דורות ישרים מבורכים המחזיקים בשלשלת העמודים שעליהם העולם עומד, בתורה בתפילה ובגמילות חסדים.

בחיי חיותה מרוב צניעות שהייתה בה לא זכו כולם להכירו את אישיותה את מידותיה ופעליה להרבות כבוד שמים בעולם, כפי שספד לה בנה שיבדל לחיים טובים וארוכים מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א "אמא הצדקת כל ימיה הכינה עצמה לקראת בואה לעולם האמת, אמא ע"ה ידעה שרק מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, לכן הרבתה בצדקות בקדושה בטהרה בצניעות במידות טובות בחסד ובאהבה לזולת, חוזק אמונתה וביטחונה בה' היה להפליא וגם דקדוקה במצוות היה באופן מעורר השתאות. ועתה שהלכת לבית עולמך, לפתע אורך זרח ככוכב וכולם מהללים ומשבחים את מעלותייך ומעשייך הטובים".

ביריעה זו שתוקדש לכבודה של הרבנית ע"ה, נארוג קוים לדמותה של 'אשת חיל' בישראל, על המבט היהודי האמיתי בתפקידה החשוב של האשה עקרת הבית - אם הבנים שמחה, זו שזוכה להגיע למקום הגבוה שעליה מצביע שלמה המלך ואומר "ויהללוה בשערים מעשיה".

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם